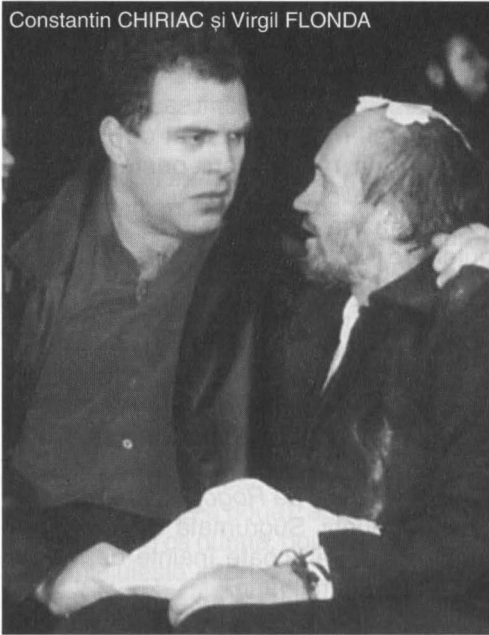

Constantin CHIRIAC și Virgil FLONDA

negru, viață, moarte și sânge par a fi semnificațiile acestui spectacol, cu o nuntă organizată în holul teatrului, cu miri care pleacă

cu o caleașcă adevărată, cu cai adevărați, în timp ce spectatorii – deveniți nuntași, dansează și beau un pahar de vin oferit cu ospitalitate de gazde.

Am numit *Idiotul*, creat de Andriy Zholdalk „spectacol”, dar cred că este mai bine să-l numesc „meditație” vie pe marginea complicatului suflet omenesc, însetat de fericire, fără a ști cum să ajungă la ea sau în ce constă ea, în bine sau în rău, în dragoste sau în sacrificiu, sacrificiul de sine sau al celorlalți?

Și totul se termină cu cei doi prieteni, *Rogojin* și *Mâșkin*, acesta din urmă din nou nebun, încercând să n-o trezească pe *Nastasia* adormită pentru totdeauna.

Teatrul „Radu Stanca” din Sibiu – Idiotul de F.M. Dostoievski. Scenariul: Andriy Zholdalk și Valeri Mamontov. Adaptare în limba română: Constantin Chiriac. Regia: Andriy Zholdalk. Scenografia și costumele: Oleandr Bilozub. Muzica: Vadym Rakochi. Cu: Virgil Flonda, Constantin Chiriac, Gelu Potzoli, Diana Văcaru Lazăr, Ovidiu Moț, Codruța Vasiu, Dana Maria Lazărescu, Viorel Rață. Data premierei: 25 ianuarie 2001.

Kabuki... la București

Spre deosebire de Teatrul Nô, străvechi și tradițional, încă necunoscut la noi – dacă exceptăm „Kyogen”-urile prezentate cu doi ani în urmă de o trupă din Kyoto – Teatrul Kabuki ne-a vizitat la București și Târgu Mureș, dezvăluind publicului tainele acestei arte.

Prima Companie Kabuki a venit în România cu câteva spectacole în 1932. După patru decenii, cunoscutul om de artă japonez Watabayasi a poposit la noi cu o excelentă montare „stil Kabuki” a unei piese de Michel de Ghelderode. Au mai fost apoi, după 1990, actori Kabuki, pentru ca acum, sub egida Ambasadei Japoniei și a Fundației „Japonia”, să avem prilejul a-l vedea pe celebrul Ichimura Manjiro, alături de formația condusă de el, cu un excelent

și binevenit *workshop* și un spectacol, sugestiv intitulat *Universul Kabuki*.

Atât *workshop*-ul, cât și prima parte a *Universului Kabuki* au arătat publicului câte ceva din tehnicile genului, din modalitățile de expresie și măiestria actorilor japonezi, absolut necesare pentru înțelegerea semnificațiilor, specificului și limbajului.

Au fost dezvăluite astfel enigmaticele machiajului, ale costumului, excepționala armonizare între sunete și mișcări în coregraficele scene marțiale (bătăliile fiind întotdeauna iscusite dansuri acrobatice), pentru ca în final însuși Ichimura Mangiro, un bărbat înalt, serios și puternic să devină prin mijloacele proprii teatrului o superbă femeie, o balerină desăvârșită executând cu grație dansul iubirii în *Fujimusume* –

Tânăra cu flori de glicină, unul dintre cele mai frumoase spectacole dansate din Kabuki. După ce la începutul veacului al XVII-lea, mai exact în 1601, Okuni, patroana unei ceainării, a creat teatrul Kabuki, autoritățile au interzis femeilor să mai apară pe scenă, eroinele fiind jucate de atunci și până acum numai de bărbați.

Știam acest lucru. Am văzut spectacole Kabuki și la noi și pe alte meleaguri, cunoaștem cu toții succesul piesei *M. Butterfly*, dar parcă niciodată capacitatea de transformare, de metamorfozare a unui bărbat în femeie nu a fost atât de perfectă și convingătoare ca în creația lui Ichimura Manjiro. Cu o perucă de câteva kilograme, arătată detaliat publicului de către peruchier, cu un costum, la rândul său, de aproape treizeci de kilograme (practic două minunate *kimonouri*, cel dintâi cu nuanțele florilor de glicină, cel de-al doilea cu reflexe de roșu, „zâna florilor“ a dansat – în fața unui decor ce sugera, cu frumoase linii de verde și mov, un pin și florile de glicină – cel mai feminin și mai liric balet al primăverii.

Dansul a avut grație, farmec, frumusețe, mișcări lente sau, din contră, dinamice ca o chemare a vieții către iubire, a fost mai fascinant și mai ademenitor ca orice performanță feminină.

Am aflat cu prilejul spectacolului numeroase lucruri legate și de existența companiilor de teatru tradițional și de modul lor de a lucra. Am aflat, astfel, că machiajul în teatrul Kabuki îl fac chiar actorii, pentru a se obișnui cu personajul, după cum și faptul că joacă fără întrerupere timp de 12 luni pe an, câte 25 de zile pe lună. Ni s-a spus că familiile de actori au sute de ani de activitate, fiii continuând profesia tatălui. Ei au în trupă instrumentiști, peruchieri, croitori, pentru a nu mai vorbi astăzi și de excelenții specialiști în lumină,

toți cu studii superioare. Interpreții au un nume de afiș, un pseudonim.

Ichimura Manjiro – pe numele său adevărat Noriaki Ichimura – este fiul lui Uzemon Ichimura, iar soția sa, Liyoko Ichimura, cu excelențe studii de teatru tradițional chinez, făcute la Beijing, era chiar regizoarea și coregraful spectacolului. Alături de el, au evoluat în toate scenele marțiale demonstrative Kitsutarō Bando I și Shoji Bando, cu deosebite calități coregrafice și abilitate în mânuirea armelor tradiționale.

Ichimura Majiro și compania sa ne-au ajutat să pătrundem în universul Kabuki, să-i înțelegem – măcar în parte – sensurile și mai ales să ne bucurăm de performanțele artiștilor din Țara Soarelui Răsare.

